

Raspored misnih slavlja i tjedni kalendar
od 17. do 22. 10. 2016.

Pon. 17. X.	Sv. Ignacije Antiohijski	
	18,00	+Tonka Krstičević KRVAVAC
Uto. 18. X.	Sv. Luka, ev.	
	18,00	+Jozo i Josip Grnječ KRVAVAC
Sri. 19. X.	Sv. Pavao od Križa	
	8,00	Ad. Int KRVAVAC
Čet. 20. X.		
	8,00	Ad. Int. KRVAVAC
Pet, 21. X.		
	18,00	+Stipe Grnječ (B) KRVAVAC
Sub. 22. X.	Sv. Ivan Pavao II	
	8,00	Ad. Int. KRVAVAC
Ned. 23. X.	TRIDESETA KROZ GODINU	
	8,30	Jutarnja sv. misa /+Nikola, Matija, Iva i Pera Krstičević/ MOMIĆI
	10,00	ŽUPNA SV. MISA BAGALOVIĆ
	18,00	Večernja sv. Misa /+Ivo Batinović/ KULA NORINSKA

*Ispovijed: pola sata prije sv. mise

*Listopadska pobožnost: pon-sub: Krvavac-19,30; ned. Kula Norinska: 17,30

Molitva pročišćuje naš život. Molitveni susret s Bogom ne događa se tek između mene i Boga, nego u meni. Molitva nas oslobađa od nas samih,

oslobađa nas za Boga i za ljude. Čak i onda kada molitvom poniremo u svoju nutrinu, molitva nas oslobađa od nas samih i otkriva kako živimo „daleko od sebe“ i „daleko od Boga“, negdje u izgubljenosti. Zato je Nikola iz Flua ovako molio: „Gospodine moj Bože moj, uzmi od mene sve što me priječi da dođem k tebi; daj mi ono što me vodi k tebi.“

Korumpirani i bezočni sudac iz evanđelja ne boji se Boga niti za ljude mari. On je uvjeren da je moćan i da mu nitko ne treba. Ipak, udovica ga je pokrenula. A udovice su u ono vrijeme bile nezaštićene. Nisu mogle naslijediti imanje. Njihovu nemoć iskorištavali su bezočni ljudi. Ona ništa ne prebacuje ovom pokvarenom sucu. Ona jednostavno zna da joj može pomoći i moli ga svaki dan (dosađuje mu). Upravo je tako pokrenula u njemu onu dobru stranu. On je učinio dobro djelo. Ovdje je riječ o upornoj molitvi. Ova zgoda je prozor kroz koji vidimo Božju dobrotu. U našoj molitvi mi očekujemo odmah i sada pomoć odnosno uslišanje. Inače gubimo vjeru. Neki su izgubili vjeru zato što nisu dobili ono što su tražili. Upravo Božja udaljenost ili gluhoća prilika je da se pokaže uporna vjera. Kroz ovo iskustvo gluhoće prošao je sam Isus. Nakon zadnje večere povlači se u Maslinski vrt. Učenici su zaspali. Napušten od svih znoji se krvavim znojem pred strahotom koja mu se približava. On prolazi kroz samoću, napuštenost, sramotu i silnu patnju. Nebo je ostalo gluho. Njegov krik s križa: "Oče moj, zašto si me ostavio" ljudski je krik u svim samoćama i patnjama. Odgovor Očev je došao Uskrsnućem! Uskrsnuće je upravo bilo moguće jer je ostao vjeran u samoći, sramoti i silnoj patnji. Na kraju evanđelja Isusov upit: " A kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?" Hoćemo li izgubiti vjeru zbog nestrpljivosti, zbog izostanka uslišanja odmah i sada? Ili ćemo kao udovica biti uporni pa i onda kad izgleda da smo napušteni!

**DVADESET I DEVETA KROZ
GODINU 16. 10. 2016.****NEDJELJNO EVANĐELJE Lk 18, 1-8****Čitanje svetog Evanđelja po Luki**

U ono vrijeme: Kaza Isus svojim učenicima prisposobu kako valja svagda moliti i nikada ne sustati:
»U nekom gradu bio sudac. Boga se nije bojao, za ljude nije mario. U tom gradu bijaše i neka udovica. Dolazila k njemu i molila: 'Obrani me od mog tužitelja!' No on ne htjede zadugo. Napokon reče u sebi: 'Iako se Boga ne bojim nit za ljude marim, ipak, jer mi udovica ova dodijava, obranit ću je da vječno ne dolazi mučiti me.'«
Nato reče Gospodin: »Čujte što govori nepravedni sudac! Neće li onda Bog - obraniti svoje izabrane koji dan i noć vape k njemu sve ako i odgađa stvar njihovu? Kažem vam, ustat će žurno na njihovu obranu. Ali kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?«
Riječ Gospodnja.

NEUSLIŠANE MOLITVE?

Je li Bog kao sudac iz današnje Isusove prisposobe? Nije. Bog je drugačiji od suca iz današnje prisposobe. Zar Bogu treba dodijavati

kako bi se on smilovao i uslišao našu molitvu? Nipošto! U evanđeoskoj prisposobi ne radi se o sucu, nego o udovici, njezinu stavu i molitvi.

Zasigurno su nam poznate neke osobe u našoj sredini, u obitelji ili u susjedstvu, a možda su i naši prijatelji, kojima je sve teže moliti. Imaju osjećaj da su njihove molitve neuslišane. Više se ne trude svoje potrebe i nevolje donijeti pred Boga. Bog im je daleko. Međutim, prestati moliti znači *prestati vjerovati*.

Današnji evanđeoski odlomak možemo povezati upravo sa situacijom vjernika koji su se umorili od molitve, posumnjali u nju, postali nesigurni u smislenost molitve. To je ozračje koje nas okružuje. Je li nas Bog stvarno čuje? Ljudi prestaju vjerovati u Boga kada ništa više od njega ne očekuju. Upravo se to događa u životu mnogih oko nas. Prestali su kucati na njegova vrata. Logično je prestati moliti ako se ne vjeruje da Bog čuje i vidi. Otvaramo se drugima i s njima dijelimo naše najintimnije osjećaje, probleme i nevolje samo ako osjetimo da je ta osoba spremna saslušati, da nas može razumjeti. Današnja prisposoba stoga ne želi samo opomenuti i potaknuti na ustrajnu molitvu. Ona ojačava temelj molitve, to jest unutarnju izvjesnost da Bog sluša svaku molitvu. Isus jasno kaže da je Bog Otac koji čuje i vidi.

Kako sve to spojiti s iskustvom i činjenicom da unatoč tolikih molitvenih zaziva na zemlji još uvijek vlada pravo jačega, a ljudi žive u međusobnoj mržnji, da su dobra zemlje tako nepravedno podijeljena? Nemamo na to lak odgovor. Isus je učitelj molitve. U molitvi nije riječ samo o osobnim interesima i željama pojedinca. Molitva Očenaša uči nas moliti stavljajući nam pred oči uzvišene ciljeve: dolazak

kraljevstva Božjega, ostvarenje volje Božje na zemlji, skrb za kruh svakidašnji, poziv na praštanje, oslobođenje od zla.

Dok molimo, valja osvijestiti tajnu *ovisnosti* Boga o nama ljudima. Božje djelovanje u svijetu u korist pravednosti i pomirenja ovisno je o suradnji ljudi s Bogom. Bog ne oklijeva dati dar svoga Duha, ali on ga može dati samo ondje gdje se taj dar želi primiti otvorena i iskrena srca. Nije Bog odgovoran zato što ljudi jedni druge iskorištavaju i svojim ponašanjem izobličuju lice zemlje. Bog želi sve obnoviti. Ali treba suradnike koji se velikodušna i otvorena duha stavljaju na raspolaganje.

Bog je pun inicijativa, ali je nemoćan bez ljudske suradnje. Isus jasno kaže da Bog sluša svaku molitvu. Možda i ne slutimo koliko svi mi živimo od mnogih nepoznatih molitelja. Svaka molitva otvara prostor da se događa volja Božja u ljudskoj povijesti. Ništa što se moli u jedinstvu s voljom Božjom, ne ostaje bez odgovora – pa i onda kada to odmah ne opažamo. Isusov Bog nije kao sudac iz prispodobe kojega treba natjerati da pomogne, nego je od početka prema nama dobrohotan i susretljiv. I kada se svake nedjelje okupljamo na zajedničku molitvu mi zapravo molimo za čitavi svijet, osobito za sve one koji su se zbog različitih razloga umorili i prestali moliti. Okupljamo se na euharistijsko slavlje jer još nismo prestali vjerovati i preporučivati naše bližnje, svijet i sve ljude Bogu. Crkva moli za sve koji više ne mogu ili ne žele moliti, ili pak ne znaju kako uzdignuti svoje ruke i srce Bogu, u povjerenju i pouzdanju. U toj vjeri ustrajno molimo. I zahvaljujemo za tu vjeru na svakom euharistijskom slavlju. /f. A. Domazet/

Za životnu radost trebate se pobrinuti

Mnogi ljudi život doživljavaju samo kao jednu muku. Obitelj, posao i odnosi s drugima ih ponekad toliko iscrpljuju da pesimizam postaje jedini stav s kojim idu kroza život. No s druge strane postoje ljudi koji u životu doista uživaju. Ako malo bolje pogledamo njihov se život izvana ne razlikuje od onih koji život gledaju kao jednu tragediju. Male stvari u našem umu čine velike razlike u stvarnome životu. U konačnici pravu radost u životu daje samo Bog, no postoji ono što mi kao ljudi sa svoje strane možemo učiniti.

Njegujte duboke odnose

Površni odnosi s ljudima nemaju snagu vašem životu dati onaj duboki osjećaj radosti jer plitki razgovori i tanka povezanost nestaju sa samim završetkom odnosa. Uspostavljajte duboke odnose, iskreno se zanimajući za ljude, ne shvaćajući ih samo kao slučajne prolaznike, nego kao suputnike na vašemu životnom putu koji međusobno jedni drugima obogaćujete živote.

Otkrijte smisao vašemu životu

Otkrijte što vas ispunjava dok radite? Koji vam posao ili hobi pričinja radost da jedva čekate trenutak kada ćete se s njime pozabaviti? Ne moraju to biti neke grandiozne stvari, najobičnija sitnica koja raduje srce nije ništa drugo nego otkriveni smisao života. Krenite u avanturu otkrivanja onoga u što vrijedi uložiti svoje vrijeme. To je dobitna kombinacija trajne radosti.

Smijte se i onda kada vam je teško

Životni put ne će vam uvijek biti posut cvijećem. Štoviše osjetit ćete da ruža koju ste ubrali ima na sebi trn. Upravo je to najbolja slika života; ono što je vrijedno i lijepo – uvijek je povezano s boli. Svi smo svjedoci teških trenutaka koji nam se čine da nikada ne će proći, ali kada ih naučimo prihvaćati kao dio života shvatit ćemo da iza svake kiše dolazi sunce i imat ćemo snage nasmijati se.

Razvijajte zahvalnost

Razlika između zahvalnih i nezahvalnih ljudi ponekad je samo u tome što su

zahvalni ljudi više otvorili oči i bolje vide blagoslove koji ispunjavaju njihov život. Samo saznanje da ste se probudili živi i da imate moć oblikovati svoj život vodi vas prema neopisivoj sreći da imate za što zahvaliti. I na kraju zahvalnost je navika, ukoliko je još niste razvili, nikada nije kasno.

Najbolje stvari događaju se kada prihvatite život takvim kakav jest

Morate prihvatiti da nije sve po vašem i nikada ne će ni biti. Ukoliko ste u stanju prihvatiti tu činjenicu kao dio igre života, tom se spoznajom ne ćete opterećivati nego ćete štoviše početi uživati u svemu što vam se događa. Život je nepredvidiv kao i igra i upravo nam to pruža mogućnost radovanja svim onim izazovima u kojima se nađemo. Budimo za njih uvijek otvoreni!

/Mario Žuvela-Cnak/

Vrijedan ili bezvrijedan?

Jedna priča govori o mladiću koji se obratio mudracu za pomoć rekavši mu: "Dolazim, učitelju, jer se osjećam tako bezvrijednim da nemam volje ni za što. Kažu mi da sam ni za što, da ništa ne radim dobro, da sam nespretni i prilično glupav. Kako se mogu popraviti? Što mogu učiniti da me više cijene?"

Učitelj mu je, i ne pogledavši ga, rekao: "Baš mi je žao momče. Ne mogu ti pomoći budući da prvo moram riješiti svoj problem. Možda poslije...". Malo je zastao i dodao: "Kad bi ti meni pomogao, brže bih to riješio i možda bih ti onda mogao pomoći." "V... vrlo rado, učitelju", oklijevao je mladić osjećajući da je opet obezvrijeđen i da su njegove potrebe zapostavljene. "Dobro", nastavio je učitelj. Skinuo je prsten koji je nosio na malom prstu lijeve ruke i pružajući ga mladiću, dodao: "Uzmi konja koji je vani i odjaši do tržnice. Trebam prodati ovaj prsten jer moram vratiti dug. Moraš za njega dobiti najbolju moguću cijenu i nemoj prihvatiti manje od jednog zlatnika. Iđi i što prije se vrati s tim novčićem." Mladić je uzeo prsten i otišao. Čim je došao na tržnicu, stao je nuditi prsten trgovcima, koji su ga promatrali sa zanimanjem dok im mladić nije rekao koliko traži za njega. Kad je

mladić spomenuo zlatnik, neki su se smijali, drugi su okretali glavu i samo je jedan starac bio dovoljno ljubazan da mu objasni da je zlatnik prevrijedan da bi ga dobio u zamjenu za prsten. Netko je htio pomoći te mu ponudio srebrenjak i bakrenu posudicu, ali mladić je dobio upute da ne prihvati ništa manje od zlatnika pa je odbio ponudu.

Nakon što je ponudio prsten svima koje je sreo na tržnici, a bilo ih je više od stotinu, skrhan zbog neuspjeha popeo se na konja i vratio se. Kako je samo mladić želio zlatnik, da ga može dati učitelju i riješiti ga brige kako bi napokon dobio njegov savjet i pomoć! Ušao je u sobu. "Učitelju", rekao je, "žao mi je. Ne mogu dobiti to što tražiš. Možda sam mogao dobiti dva ili tri srebrenjaka, ali sumnjam da ću ikoga moći zavarati u vezi s pravom vrijednošću prstena."

"To što si rekao veoma je važno, mladi prijatelju", odgovorio je učitelj. "Najprije moramo doznati pravu vrijednost prstena. Ponovo uzjaši konja i idi zlataru. Tko to može znati bolje od njega? Reci mu da želiš prodati prsten i pitaj ga koliko ti može dati za njega. Ali ma koliko ti nudio, nemoj mu ga prodati. Vrati se ovamo s prstenom." Mladić je opet uzjahao konja. Zlatar je pregledao prsten uz svjetlo uljane lampe, pogledao ga kroz povećalo, izvagao i rekao mladiću:

"Reci učitelju, momče, da mu, ako ga želi odmah prodati, za prsten ne mogu dati više od pedeset osam zlatnika." "Pedeset osam zlatnika?!" uzviknuo je mladić.

"Da", odgovorio je zlatar. "Znam da bismo s vremenom za njega mogli dobiti šezdesetak zlatnika, ali ako ga hitno prodaje..."

Mladić je uzbuđen odjurio učiteljevoj kući i rekao mu što se dogodilo. "Sjedni", rekao mu je učitelj nakon što ga je saslušao. "Ti si poput ovog prstena: pravi biser, vrijedan i jedinstven. I kao takvog te može procijeniti samo pravi stručnjak. Zašto ideš kroz život želeći da netko nebitan otkrije tvoju pravu vrijednost?" I rekavši to, ponovno stavi prsten na mali prst lijeve ruke.